

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2324/2567

พนักงานอัยการสำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีปราบปรามการทุจริต 1 ภาค 4 โจทก์ นางสาว พ.จำเลย
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 147, ป.อ. มาตรา 157, ป.อ. มาตรา 352, ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.อ. มาตรา 91,
ป.อ. มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย ม. ผู้เสียหาย ซึ่งพนักงานมหาวิทยาลัยดังกล่าวคือ พนักงานในสถาบันอุดมศึกษาตามความในมาตรา 4 แห่ง พ.ร.บ.ระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 พระราชบัญญัติฉบับนี้กำหนดค่านิยมของพนักงานในสถาบันอุดมศึกษาว่า หมายถึง บุคคลซึ่งได้รับการจ้างตามสัญญาจ้างให้ทำงานในสถาบันอุดมศึกษา โดยได้รับค่าจ้างหรือค่าตอบแทนจากเงินงบประมาณแผ่นดินหรือเงินรายได้ของสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งความหมายของพนักงานในสถาบันอุดมศึกษาตามกฎหมายฉบับนี้แตกต่างจากความหมายของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาตามกฎหมายฉบับเดียวกัน กล่าวคือข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาหมายถึงบุคคลซึ่งได้รับบรรจุและแต่งตั้งให้รับราชการตามพระราชบัญญัตินี้ โดยได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนในสถาบันอุดมศึกษา หากเปรียบเทียบข้อแตกต่างสำคัญแล้วจะเห็นได้ว่าข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาเป็นบุคคลที่ได้รับการบรรจุและแต่งตั้งให้เป็นข้าราชการโดยได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนในสถาบันอุดมศึกษาจึงมีฐานะเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา ส่วนพนักงานในสถาบันอุดมศึกษาเป็นบุคคลที่ได้รับการจ้างตามสัญญาจ้างให้เป็นพนักงานจึงถือไม่ได้ว่าเป็นข้าราชการ อีกทั้งค่าจ้างหรือค่าตอบแทนพนักงานในสถาบันอุดมศึกษาก็มิใช่เงินเดือนอันมีที่มาจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนในสถาบันอุดมศึกษา แม้พระราชบัญญัติฉบับนี้จะระบุว่า พนักงานในสถาบันอุดมศึกษาได้รับค่าจ้างหรือค่าตอบแทนจากเงินงบประมาณแผ่นดินก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาความหมายของพนักงานมหาวิทยาลัยทั้งสายวิชาการและสายสนับสนุนตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย ม. พ.ศ. 2537 และข้อบังคับมหาวิทยาลัย ม. ว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ. 2552 ที่ใช้บังคับขณะจำเลยกระทำความผิดแล้ว ล้วนได้ความตรงกันว่าพนักงานมหาวิทยาลัยทั้งสองประเภทได้รับค่าจ้างหรือค่าตอบแทนจากเงินงบประมาณแผ่นดินหมวดเงินเดือนทั่วไปหรือเงินรายได้ของมหาวิทยาลัย เมื่อจำเลยเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยหรือพนักงานในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งมิใช่ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาและไม่ได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนในสถาบันอุดมศึกษา ประกอบกับไม่มีกฎหมายหรือข้อบังคับใดกำหนดให้พนักงานในสถาบันอุดมศึกษาเป็นเจ้าพนักงาน จำเลยจึงไม่อยู่ในฐานะเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา และศาลไม่อาจลงโทษจำเลยในฐานะเป็นเจ้าพนักงานผู้กระทำความผิดตาม ป.อ. มาตรา 147 และ 157 ตามฟ้องของโจทก์ได้ แต่เมื่อทางพิพากษาได้ความว่า จำเลยเบียดบังทรัพย์สินของผู้เสียหายไปในฐานะบุคคลธรรมดาซึ่งโจทก์ได้บรรยายฟ้องกล่าวถึงข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบของความผิดฐานยักยอกตาม ป.อ. มาตรา 352 ไว้แล้ว ศาลย่อมมีอำนาจลงโทษจำเลยในความผิดตาม ป.อ. มาตรา 352 วรรคแรก ได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคท้าย ประกอบมาตรา 215 และ 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 147, 157 และให้จำเลยใช้เงิน 2,678,815.54 บาท ที่ยังไม่ได้คืนแก่มหาวิทยาลัย ม. จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 147 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 จำคุกกระทงละ 5 ปี รวม 22 กระทง เป็นจำคุก 110 ปี เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้วให้จำคุก 50 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (3) ให้จำเลยใช้เงิน 2,370,908.83 บาท (ที่ถูก 2,370,908.82 บาท) ที่ยังไม่ได้คืนแก่มหาวิทยาลัย ม. จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดีทุจริตและประพฤติมิชอบพิพากษายืน จำเลยฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงซึ่งพิจารณาได้ความว่า จำเลยเป็นพนักงานในสถาบันอุดมศึกษา ตำแหน่งนักวิชาการเงินและบัญชีระดับปฏิบัติการ สังกัดคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย ม. ทำหน้าที่หัวหน้างานการเงินและบัญชีของมหาวิทยาลัย ม. มีหน้าที่ลงบัญชีการเบิกจ่ายเงินและลงทะเบียนคุมเอกสาร ตรวจสอบเอกสารการเบิกจ่ายเงิน ควบคุมงบประมาณการเบิกจ่ายเงินในโครงการผลิตครูเพื่อพัฒนาท้องถิ่น คณะศึกษาศาสตร์ตามบัญชีเงินฝากธนาคาร ท. เลขที่ 438-2-74xxx-x บัญชีเงินฝากกองทุนสวัสดิการบุคลากรคณะศึกษาศาสตร์ตามบัญชีเงินฝากธนาคาร ท. เลขที่ 517-2-30xxx-x (ต่อมาเปลี่ยนเป็นเลขที่ 438-2-92xxx-x) และบัญชีเงินฝากโครงการหลักสูตรครูผู้บัณฑิตตามบัญชีเงินฝากธนาคาร ท. เลขที่ 517-2-07xxx-x มีหน้าที่ทำและกรอกข้อความลงในเอกสาร ดูแลรักษาเอกสารเกี่ยวกับการเงินและบัญชี ควบคุมดูแลเงินและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเงินทุกประเภทของคณะศึกษาศาสตร์ตามคำสั่งคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย ม. ที่ 888/2557 ที่ 225/2558 ที่ 1702/2560 และที่ 1606/2561 มหาวิทยาลัย ม. ได้รับอนุมัติจากรัฐบาลให้มีการผลิตครูเพื่อพัฒนาท้องถิ่นโดยคณะศึกษาศาสตร์รับหน้าที่เป็นประธานเครือข่ายโครงการผลิตครูเพื่อพัฒนาท้องถิ่นทางอีสานตอนล่าง สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ แจ้งว่ามีการจัดสรรงบประมาณให้คณะศึกษาศาสตร์ ดำเนินการจัดทำหลักสูตรและพัฒนาครูระยะเข้าสู่วิชาชีพ จากนั้นให้จัดทำงบประมาณการใช้จ่ายเสนอคณะกรรมการการอุดมศึกษาเพื่ออนุมัติงบประมาณ เมื่อได้รับอนุมัติแล้วให้อธิการบดีลงนามและมีหนังสือส่งกลับไปคณะกรรมการการอุดมศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาจะโอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากของมหาวิทยาลัย ม. มหาวิทยาลัย ม. จะแจ้งจำเลยซึ่งเป็นหัวหน้างานการเงินและบัญชีเพื่อให้ทราบว่ามีมหาวิทยาลัย ม. ได้รับเงินดังกล่าวเข้าบัญชีเงินฝากที่เปิดไว้แล้ว หลังจากนั้นมีการประชุมคณะกรรมการประกอบด้วยคณบดีคณะศึกษาศาสตร์ รองคณบดีฝ่ายวิชาการที่รับผิดชอบโครงการ และกรรมการอื่นเพื่อวางแผนดำเนินโครงการและเบิกจ่ายเงินงบประมาณ ฝ่ายเลขานุการเขียนโครงการเพื่อขออนุมัติตามที่วางแผนไว้แล้วนำโครงการเสนอรองคณบดีและคณบดีตามลำดับ เมื่อได้รับอนุมัติแล้วจำเลยได้รับมอบหมายตามคำสั่งให้รับผิดชอบเรื่องการเงินของโครงการโดยเบิกถอนเงินจากบัญชีเงินฝากแล้วนำมาจ่ายตามรายการโครงการที่ได้รับอนุมัติ เมื่อโครงการสิ้นสุดต้องทำรายงานสรุปการใช้จ่าย หากมีเงินคงเหลือต้องนำส่งคืนเข้าบัญชีเงินฝาก การจัดโครงการต่าง ๆ ของคณะศึกษาศาสตร์ต้องขออนุมัติจากคณบดีคณะศึกษาศาสตร์ให้แต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินงาน จำเลยได้รับแต่งตั้งเป็นรองประธานกรรมการฝ่ายการเงินและพัสดุ มีหน้าที่ลงบัญชีการเบิกจ่ายเงิน ลงทะเบียนคุมเอกสาร ตรวจสอบเอกสารการเบิกจ่ายเงิน และควบคุมงบประมาณการเบิกจ่ายของแต่ละโครงการตามคำสั่งคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย ม. ที่ 1342/2561 สำหรับความผิดตามฟ้องข้อ 3.1.1

และ 3.1.2 ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง คู่ความมิได้อุทธรณ์ ความผิดดังกล่าวจึงเป็นอันยุติไปตาม คำพิพากษาศาลชั้นต้น พิเคราะห์แล้ว คดีมีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยข้อแรกว่า จำเลย กระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลล่างทั้งสองหรือไม่ โจทก์มีรองศาสตราจารย์ ดร.พชรวิทย์ คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย ม. เบิกความประกอบพยานเอกสารยืนยันว่า จำเลยเป็น พนักงานของรัฐหรือพนักงานในสถาบันอุดมศึกษา ทำหน้าที่หัวหน้างานการเงินและบัญชี สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ มอบหมายให้คณะศึกษาศาสตร์ ดำเนินโครงการผลิตครูเพื่อพัฒนาท้องถิ่นโดยจัดสรรงบประมาณให้คณะศึกษาศาสตร์ โครงการ ดังกล่าวดำเนินการปี 2558 เป็นต้นไป เมื่อคณะศึกษาศาสตร์จัดทำแผนการดำเนินโครงการให้ สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาอนุมัติแล้ว สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาจะส่ง งบประมาณมาที่คณะศึกษาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์เปิดบัญชีเงินฝากโครงการผลิตครูเพื่อพัฒนา ท้องถิ่น คณะศึกษาศาสตร์ ร้องรับโครงการโดยพยาน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุวัฒน์ ตำแหน่ง รองคณบดีคณะศึกษาศาสตร์ และรองศาสตราจารย์รังสรรค์ ตำแหน่งรองคณบดีคณะศึกษาศาสตร์ ลงนามสองในสามเพื่อเบิกถอนเงินมาใช้ในโครงการ การทำโครงการผลิตครูเพื่อพัฒนาท้องถิ่นมี หลายโครงการโดยเสนอโครงการผ่านบุคคลต่าง ๆ เพื่อกลั่นกรองและตรวจสอบ รวมทั้งผ่านจำเลย ซึ่งเป็นหัวหน้างานการเงินและบัญชีในการตรวจสอบ เมื่อพยานในฐานะคณบดีคณะศึกษาศาสตร์ อนุมัติโครงการจะมีการเบิกถอนเงินจากบัญชีเงินฝากโครงการผลิตครูเพื่อพัฒนาท้องถิ่น คณะศึกษาศาสตร์ไปใช้ในการทำโครงการที่ได้รับอนุมัติ พยานและผู้รับผิดชอบโครงการลงชื่อเบิก ถอนเงินจากบัญชีเงินฝากโดยมอบฉันทะให้จำเลยเบิกถอนเงินและรับเงินจากธนาคารมาดำเนิน โครงการ การเบิกถอนเงินงบประมาณเพื่อใช้ในโครงการของหมวดที่เสนอโครงการแต่ละครั้ง ไม่มีการรายงานสรุปในการนำเงินงบประมาณไปใช้ในโครงการต่าง ๆ ต่อมามีการตรวจสอบพฤติการณ์ ของจำเลยพบว่ากรณีมีการเบิกเงินงบประมาณไปใช้ในโครงการแล้วมีเงินคงเหลือและไม่ส่งเงิน คงเหลือคืน และกรณีจำเลยเบิกเงินงบประมาณแล้วแต่ยังไม่มีอนุมัติโครงการ กรณีหลังจำเลย ยอมรับกับคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงว่า จำเลยเบิกเงินงบประมาณโดยยังไม่มีอนุมัติ โครงการ จำเลยอ้างว่านำโครงการเก่ามาปรับตัวเลขเพื่อจะขอเบิกเงินงบประมาณ คณะกรรมการ สอบหาข้อเท็จจริงดำเนินการสอบข้อเท็จจริง จำเลยรับว่าการเบิกเงินงบประมาณโดยโครงการยัง ไม่ได้รับการอนุมัติ เป็นการนำโครงการเดิมมาปรับแต่งงบประมาณ รวมทั้งเงินงบประมาณที่เบิกอยู่ ที่จำเลย และจำเลยอ้างว่านำเงินไปช่วยพี่สาว จำเลยทำหนังสือรับสภาพนี้กับคณะศึกษาศาสตร์ ส่วนเงินงบประมาณจากบัญชีเงินฝากกองทุนสวัสดิการบุคลากรคณะศึกษาศาสตร์ พยานกับจำเลย มีอำนาจเบิกถอนเงินจากบัญชีเงินฝากดังกล่าว การเบิกถอนเงินจำเลยนำตราประทับลายมือชื่อ ของพยานไปประทับเพื่อเบิกถอนเงิน พยานให้การต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธร ตามที่ มหาวิทยาลัย ม. มีหนังสือมอบอำนาจให้พยานในฐานะคณบดีคณะศึกษาศาสตร์ไปแจ้งความ ร้องทุกข์เพื่อดำเนินคดีแก่จำเลย ทั้งมหาวิทยาลัย ม. ตั้งคณะกรรมการสอบวินัยจำเลย การขอให้ เงินคืนของจำเลยตามหนังสือรับสภาพนี้ จำเลยคืนเงิน 320,000 บาท ให้คณะศึกษาศาสตร์ การ เบิกถอนเงินจากบัญชีเงินฝากทั้ง 3 บัญชี นอกจากนี้รองศาสตราจารย์ ดร.พชรวิทย์ให้การต่อ พนักงานสอบสวนอีกว่า เมื่อวันที่ 14 สิงหาคม 2562 คณะศึกษาศาสตร์ตรวจสอบเงินใน บัญชีเงินฝากโครงการผลิตครูเพื่อพัฒนาท้องถิ่น คณะศึกษาศาสตร์ บัญชีเงินฝากกองทุนสวัสดิการ บุคลากรคณะศึกษาศาสตร์ และบัญชีเงินฝากโครงการหลักสูตรดุขฎิบัณฑิตพบว่ามี การเคลื่อนย้าย ถ้ายโอนเงินจากบัญชีเงินฝากดังกล่าวโดยไม่ทราบสาเหตุรวม 2,659,580 บาท ยิ่งกว่านั้นใน

วันเดียวกันจำเลยทำหนังสือรับสภาพหนี้กับรองศาสตราจารย์ ดร.พชรวิทย์ โดยยอมรับผิดและจะชดใช้เงินที่นำไปดังกล่าวภายในวันที่ 15 กันยายน 2562 แต่เมื่อถึงกำหนดจำเลยเพิกเฉย ต่อมาเมื่อวันที่ 30 กันยายน 2562 คณะศึกษาศาสตร์ตรวจสอบเงินในบัญชีเงินฝากอีกครั้งพบว่าจำนวนเงินที่ถูกยกออกไปเพิ่มขึ้นจากเดิมเป็นเงิน 2,862,077.26 บาท โดยมีรายละเอียด ดังนี้ บัญชีเงินฝากโครงการผลิตครูเพื่อพัฒนาท้องถิ่น คณะศึกษาศาสตร์เป็นเงิน 1,740,285 บาท บัญชีเงินฝากกองทุนสวัสดิการบุคลากรคณะศึกษาศาสตร์เป็นเงิน 705,986 บาท และบัญชีเงินฝากโครงการหลักสูตรดุสิตบัณฑิตเป็นเงิน 415,806.26 บาท โดยจำเลยไม่ได้นำพยานหลักฐานใดมาสืบหักล้างเรื่องนี้ พยานบุคคล เอกสาร วัตถุ และพยานพฤติเหตุแวดล้อมทั้งปวงของโจทก์รับฟังได้โดยปราศจากสงสัยว่า จำเลยเบียดบังยกเอาเงินของผู้เสียหายไปอันเป็นการกระทำความผิดตามที่ศาลล่างทั้งสองวินิจฉัย ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น คดีมีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยข้อต่อไปว่า จำเลยมีฐานะเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญาหรือไม่ เห็นว่า จำเลยเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย ม. ผู้เสียหาย ซึ่งพนักงานมหาวิทยาลัยดังกล่าวคือพนักงานในสถาบันอุดมศึกษาตามความในมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 พระราชบัญญัติฉบับนี้กำหนดคำนิยามของ "พนักงานในสถาบันอุดมศึกษา" ว่า หมายถึง บุคคลซึ่งได้รับการจ้างตามสัญญาจ้างให้ทำงานในสถาบันอุดมศึกษา โดยได้รับค่าจ้างหรือค่าตอบแทนจากเงินงบประมาณแผ่นดินหรือเงินรายได้ของสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งความหมายของ "พนักงานในสถาบันอุดมศึกษา" ตามกฎหมายฉบับนี้แตกต่างจากความหมายของ "ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา" ตามกฎหมายฉบับเดียวกัน กล่าวคือ "ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา" หมายถึง บุคคลซึ่งได้รับบรรจุและแต่งตั้งให้รับราชการตามพระราชบัญญัตินี้ โดยได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนในสถาบันอุดมศึกษา หากเปรียบเทียบข้อแตกต่างสำคัญแล้ว จะเห็นได้ว่า "ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา" เป็นบุคคลที่ได้รับการบรรจุและแต่งตั้งให้เป็นข้าราชการโดยได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนในสถาบันอุดมศึกษาจึงมีฐานะเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา ส่วน "พนักงานในสถาบันอุดมศึกษา" เป็นบุคคลที่ได้รับการจ้างตามสัญญาจ้างให้เป็นพนักงานจึงถือไม่ได้ว่าเป็นข้าราชการ อีกทั้งค่าจ้างหรือค่าตอบแทนพนักงานในสถาบันอุดมศึกษาก็มิใช่เงินเดือนอันมีที่มาจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนในสถาบันอุดมศึกษา แม้พระราชบัญญัติฉบับนี้จะระบุว่า พนักงานในสถาบันอุดมศึกษาได้รับค่าจ้างหรือค่าตอบแทนจากเงินงบประมาณแผ่นดินก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาความหมายของพนักงานมหาวิทยาลัยทั้งสายวิชาการและสายสนับสนุนตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย ม. พ.ศ. 2537 และข้อบังคับมหาวิทยาลัย ม. ว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ. 2552 ที่ใช้บังคับขณะจำเลยกระทำความผิดแล้ว ล้วนได้ความตรงกันว่าพนักงานมหาวิทยาลัยทั้งสองประเภทได้รับค่าจ้างหรือค่าตอบแทนจากเงินงบประมาณแผ่นดินหมวดเงินเดือนทุนทั่วไปหรือเงินรายได้ของมหาวิทยาลัยเมื่อจำเลยเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยหรือพนักงานในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งมิใช่ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาและไม่ได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนในสถาบันอุดมศึกษา ประกอบกับไม่มีกฎหมายหรือข้อบังคับใดกำหนดให้พนักงานในสถาบันอุดมศึกษาเป็นเจ้าพนักงาน จำเลยจึงไม่อยู่ในฐานะเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา และศาลไม่อาจลงโทษจำเลยในฐานะเป็นเจ้าพนักงานผู้กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 147 และ 157 ตามฟ้องของโจทก์ได้ ถึงกระนั้นก็ตามแม้โจทก์จะฟ้องว่าจำเลยกระทำความผิดฐานเป็น

เจ้าพนักงานเบียดบังทรัพย์ของผู้เสียหายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 147 แต่เมื่อทางพิจารณาได้ความว่า จำเลยเบียดบังทรัพย์ของผู้เสียหายไปในฐานะบุคคลธรรมดาซึ่งโจทก์ได้บรรยายฟ้องกล่าวถึงข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบของความผิดฐานยกยอกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 352 ไว้แล้ว ศาลย่อมมีอำนาจลงโทษจำเลยในความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 352 วรรคแรก ได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคท้าย ประกอบมาตรา 215 และ 225 ที่ศาลล่างทั้งสองวินิจฉัยว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 147 พิพากษาลงโทษฐานนี้มานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วยฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 352 วรรคแรก ให้จำคุกกระหนงละ 3 เดือน รวม 22 กระหนง เป็นจำคุก 66 เดือน คำให้การในชั้นสอบสวนและทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ลดโทษให้หนึ่งในสาม คงจำคุก 44 เดือน นอกจากนี้ที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

วิฐูร คลองมีคุณ · สุภร พิชิตวงศ์เลิศ · นันทิกา จิวัธยากุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2324/2567>